

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

2Dnia 26 maja 2020 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący sędzia Ewa Taberska

Sędziowie Piotr Gerke

Hanna Bartkowiak

2.1 Protokolant p.o. stażysty Mariola Urbanowicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej del. do Prokuratury Krajowej Jacka Bedryja

po rozpoznaniu w dniu 26 maja 2020r.

sprawy:

- **D.F.** oskarżonego z art. 56 ust. 1 i ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., z art. 62 ust. 1 i ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i z art. 263 § 2 k.k.

- **R. S.** oskarżonego z art. 56 ust. 1 i ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 §1 k.k., z art. 65 § 1 k.k. i z art. 12 k.k., z art. 62 ust. 1 i ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. i z art. 276 k.k.

z powodu apelacji wniesionych przez prokuratora, obrońców oskarżonych i oskarżonego R. S.

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań - Stare Miasto w Poznaniu

z dnia 3 października 2019r. sygn. akt III K 588/18

1. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że podstawę prawną orzeczenia zawartego w punkcie 14 uzupełnia o przepis art. 44 § 6 k.k.
2. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałym zakresie
3. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. K. kwotę 516,60 złotych brutto z tytułu zwrotu kosztów obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu R. S. w postępowaniu odwoławczym
4. Zwalnia oskarżonych od zwrotu Skarbowi Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Hanna Bartkowiak Ewa Taberska Piotr Gerke

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 188/20

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego Poznań - Stare Miasto w Poznaniu z dnia 3 października 2019 r., sygn. akt III K 588/18

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w części

w całości

#

co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów	
---	---------------	--

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>1. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych (podniesiony przez oskarżonego R. S. - k. 552 - 554) polegający na:</p> <ul style="list-style-type: none"> - niewłaściwym ustaleniu okresu, w którym oskarżony przekazywał K. S. siarczan amfetaminy - wadliwym ustaleniu ilości przekazywanej K. S. amfetaminy - wadliwym przyjęciu, że w dniu 2 listopada 2017r. oskarżony R. S. działał według wcześniej ustalonego z D. F. planu - wadliwym ustaleniu, że w dniu 2 listopada 2017r. na parkingu marketu Castorama oczekując na D. F., był gotów do szybkiego odjazdu i nie wyłączył silnika 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Mimo iż oskarżony R. S.w swojej apelacji wskazał, że zaskarża wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze, to jednak zawarł w tym środku zaskarżenia zarzuty, z których wynika że kwestionuje także ustalenia faktyczne. Sąd Okręgowy zatem przyjął, że apelacja oskarżonego R. S. zaskarża wyrok w całości.</p> <p>Po przeprowadzeniu wnikliwego i szczegółowego postępowania dowodowego Sąd Rejonowy poddał ocenie wszystkie zgromadzone w jego toku dowody dotyczące zarówno oskarżonego R. S. jak i D. F. i nie pominął żadnego z nich. Przy ocenie każdego z tych dowodów Sąd I instancji miał na względzie zasady prawidłowego rozumowania, wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego. Nadto dokonując weryfikacji materiału dowodowego Sąd Rejonowy zestawiał go ze sobą i ostatecznie dokonał trafnej jego oceny, wyraźnie wskazując którym dowodom (bądź ich częściom) przyznał przymiot wiarygodności, a którym cechy tej odmówił, jednocześnie przywołując logiczne argumenty na uzasadnienie takiego kształtu oceny dowodowej. Sąd II instancji nie dostrzegł więc powodów by nie zaakceptować tak przedstawionej weryfikacji materiału dowodowego.</p> <p>W pierwszej kolejności podnieść należy, że jak wynika z materiału dowodowego Sąd Rejonowy analizował w niniejszym postępowaniu tylko wyjaśnienia K. S., przesłuchiwanego w charakterze podejrzanego w marcu 20018r. I tak</p>	

w wyjaśnieniach z dnia 22.03.2018r. K. S. bardzo szczegółowo podał jakie ilości narkotyków i w jakim czasie kupował od R. S. - k. 113 T. I - teczka osobowa R. S..

W wyjaśnieniach tych K. S. podał m.in. że czerwcem, lipcu i sierpniu i wrześniu 2017r. zakupił od tego oskarżonego każdorazowo po 300 gram amfetaminy, za co płacił - za każde 300 gram po 3000 złotych. Dodatkowo K. S. podał w tych wyjaśnieniach, że z S. kontaktował się osobiście lub telefonicznie od czerwca do listopada 2017r. Świadek potwierdził też kontakt z R. S. w grudniu 2017r.

Także przesłuchana w charakterze świadka I. W. - k. 388 - 389 potwierdziła kilkakrotny zakup narkotyków od R. S.. Podała, że było to w okresie od maja do grudnia 2017r., a w zeznaniach na K. 162 podała - „K., z tego co pamiętam kupował narkotyki chyba jakoś od lata 2017r.”

Taka treść wyjaśnień K. S. i zeznań I. W. jest istotnie niespójna z jednorazowym stwierdzeniem K. S. zawartym w wyjaśnieniach z dnia 24 marca 2018r. - k. 151 teczka osobowa R. S. Tom I, że kontaktował się z S. od lipca 2017. W pierwszych bowiem wyjaśnieniach K. S. podał szczegóły i daty poszczególnych transakcji, dwukrotnie wskazując, że były od czerwca 2017r. Wyjaśnienia te zostały mu odczytane i je podtrzymał, a mimo to podał, że kontaktował się z S. osobiście od lipca 2017r. Kwestia to nie została ostatecznie wyjaśniona, albowiem K. S. odmówił składania zeznań przed Sądem Rejonowym korzystając z prawa wynikającego z treści art. 183 § 2 k.p.k. „podtrzymując jednocześnie treść obydwu protokołów wyjaśnień.

Zdaniem Sądu Okręgowego zatem, szczegółowe wyjaśnienia K. S. co do znajomości i kontaktów handlowych związanych z narkotykami z R. S., złożone w trakcie przesłuchania w dniu 22 marca 2018r, nie mogą zostać obalone poprzez enigmatyczne twierdzenia świadka co do początku znajomości, zawarte w wyjaśnieniach z dnia 24 marca 2018r., co przytoczył bezrefleksyjnie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Rejonowy, mimo iż prawidłowo ustalił okres transakcji narkotykowych. W pełni pozwala to zatem Sądowi odwoławczemu ostatecznie na akceptację opisu czynu przypisanego oskarżonemu R. S. w punkcie 5 zaskarżonego wyroku, zarówno co do ilości transakcji jak i ilości i wartości będąc przedmiotem obrotu amfetaminy. Zatem zarzut oskarżonego R. S. w tym zakresie należy uznać za niezasadny.

Nie ma także podstaw do zdezawuowania ustaleń i ocen Sądu Rejonowego w zakresie udziału R. S. w zdarzeniu z dnia 2 listopada 2017r. W tym zakresie pomocne i wiarygodne okazały się być przede wszystkim zeznania funkcjonariuszy Policji M. T. i K. D., którzy wykorzystując informacje pozyskane w drodze kontroli operacyjnych, znane w chwili wyrokowania, zabezpieczyli teren dookoła sklepu (...) położonego przy ul. (...) w P..

Świadkowie ci cały przebieg zdarzenia obserwowali na kamerach monitoringu, stąd potrafili precyzyjnie opisać zachowania zarówno D. F., M. D. jak i oskarżonego R. S., który przywiózł D. F. na spotkanie, zaparkował pojazd na placu parkingowym przylegającym do budynku sklepu (...) i nie wyłączając silnika oczekiwał

na powrót D. F., który po odebraniu narkotyku od M. D., od razu zaczął pośpiesznie biec w stronę samochodu marki A. (...), w którym czekał na niego R. S..

Sąd Sąd I instancji, analizując materiał dowodowy osobowy i rzeczowy, miał w pełni wystarczające dowody do przyjęcia, że R. S. współdziałał z D.F. i M. D. i brał udział w obrocie znacznych ilości substancji psychotropowych w przyjętym w punkcie 5 zaskarżonego wyroku okresie, a zdarzenie z 2 listopada 2017r. było kontynuacją z góry powziętego zamiaru współpracy oskarżonych w tym obrocie. Także i w tym zakresie zarzut oskarżonego nie zasługuje na uwzględnienie.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku, po uwzględnieniu błędów w ustaleniach faktycznych j/w, po dokonaniu zmiany opisu czynu przypisanego w punkcie 5 i wymierzenie oskarżonemu kary 2 lat i 10 miesięcy za przestępstwo przypisane w punkcie 5 i wymierzenie kary łącznej pozbawienia wolności w rozmiarze 3 lat i 2 miesięcy.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Brak podstaw do uwzględnienia wniosku z uwagi na niezasadność zarzutów opisanych w apelacji jako błędy w ustaleniach faktycznych.

Kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia nie potwierdziła by Sąd Rejonowy dokonał błędnej oceny wartości dowodowej wyjaśnień i

zeznań złożonych przed Sądem Rejonowym przez K. S. czy I. W.(A.), jak również funkcjonariuszy Policji. Także wartość materiału dowodowego rzeczowego nie został przez oskarżonego podważona.

Brak było zatem podstaw do wydania wyroku reformatoryjnego w zakresie punktu 5 zaskarżonego wyroku, poprzez inny opis czynu przypisanego, czy przyjęcie zmienionej kwalifikacji prawnej, co mogłoby rzutować na wymiar kary jednostkowej i kary łącznej.

Lp.	Zarzut	
3.2.	<p><u>Zarzut _____ rażącej niewspółmierności kary:</u></p> <p>- kary jednostkowej wymierzonej w punkcie 5 zaskarżonego wyroku za przestępstwo z art. 56 ust. 1 i ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 k.k. i kary łącznej wymierzonej w punkcie 9b) – podniesiony w apelacji oskarżonego R. S.</p> <p>- rażąca niewspółmierność kar jednostkowych wymierzonych oskarżonemu R. S.za poszczególne przestępstwa w oderwaniu od dyrektyw wymiaru kary i kar wymierzonych oskarżonemu D. F.– (podniesiony w apelacji obrońcy oskarżonego R. S.- k. 556 – 560)</p>	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		

Po przeanalizowaniu okoliczności kontrolowanej sprawy i uwzględnieniu danych osobopoznawczych dotyczących R. S., a także mając na uwadze niezasadność zarzutów dotyczących błędów w ustaleniach faktycznych, co zostało już omówione powyżej w uzasadnieniu, Sąd Okręgowy doszedł do wniosku, że orzeczona wobec oskarżonego R. S. kara jednostkowa za przestępstwo przypisane w punkcie 5 była ze wszech miar słuszna, tj. celowa, oczekiwana i sprawiedliwa z punktu widzenia względów indywidualnie i ogólnoprewencyjnych.

W pierwszej kolejności podnieść należy, że Sąd Rejonowy bardzo szczegółowo przeanalizował wyjaśnienia oskarżonego R. S. w zakresie w jakim oskarżony przyznał się on do winy na rozprawie w dniu 18.10.2018r. i dał temu wyraz w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wskazując jednocześnie słusznie, że w części wyjaśnienia oskarżonego, podającego jednak swoją wersję przebiegu wydarzeń, nie mogą zostać zaakceptowane.

Sąd Rejonowy nie uwzględnił zatem słusznie, wskazując na jakich oparł się w tym zakresie dowodach, przede wszystkim wyjaśnień R. S., w których oskarżony ten starał się umniejszyć faktyczną ilość substancji psychotropowych przekazanych K. S., a także w których twierdził, że jego działalność miała charakter incydentalny, co miałyby przekreślać możliwość przypisania mu działania w warunkach art. 65 k.k. Sąd ten nie uwzględnił także wyjaśnień oskarżonego, w których zaprzeczył, aby amfetaminę przekazywaną K. S. nabywał od D. F..

Słusznie Sąd Rejonowy uznał zatem, że bezspornym było prowadzenie przez oskarżonego rozwiniętej działalności związanej z obrotem substancjami psychotropowymi i uzyskiwanie z niej w istocie stałego dochodu, czemu dał wyraz w opisie czynu w punkcie 5. Tylko bowiem taka wersja przyjęta przez oskarżyciela w świetle wszystkich zabezpieczonych dowodów jest logiczna, spójna i jedynie możliwa i musiała w sposób dominujący wpłynąć na wymiar kary. Zatem wyjaśnienia R. S. nie mogą zostać ocenione jako w pełni przyznanie się do czynów mu zarzucanych, lecz w części musiały zostać ocenione przez Sąd Rejonowy jako realizacja przyjętej wcześniej linii obrony, zmierzającej do uzyskania dla siebie jak najlepszej sytuacji procesowej.

Nie oznacza to, że Sąd Rejonowy przy wymiarze kary m.in. za przestępstwo przypisane w punkcie 5, nie uwzględnił jako okoliczności łagodzącej przy wymiarze kary faktu, że oskarżony R. S. złożył częściowo wiarygodne wyjaśnienia, czemu Sąd I instancji dał wyraz w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Nie mniej jednak kwestia ta nie mogła przeważać, czy też dominująco wpłynąć na decyzję wymiaru kar jednostkowych oskarżonemu R. S.. Trzeba bowiem zaakceptować przedstawione precyzyjnie przez Sąd Rejonowy przesłanki jakimi kierował się przy wyborze wymiaru tych kar, które są adekwatne do wszystkich czynów jakich dopuścił się R. S..

Sąd Rejonowy wziął przede wszystkim pod uwagę okoliczności obciążające jaką była przede wszystkim uprzednia wielokrotna

karalność oraz działanie przez R. S. w warunkach powrotu do przestępstwa., które to okoliczności miały przede wszystkim znaczenie w konstrukcji kary pozbawienia wolności wymierzonej R. S. za przestępstwo opisane w punkcie 5.

Nie sposób jednocześnie uznać, by zaskarżony wyrok I instancji zawierał przy wymiarze kar wewnętrzną niesprawiedliwość między oskarżonym R. S. a D. F., który to oskarżony uprzednio był karany tylko raz i nie działał w niniejszej sprawie w warunkach recydywy. Tak więc orzeczona R. S. w punkcie 5 kara 3 lat i 6 miesięcy roku pozbawienia wolności, za przestępstwo za które Sąd Rejonowy mógł wymierzyć karę pozbawienia wolności w granicach od 2 do 12 lat, mimo iż dotyczyło mniejszej ilości narkotyku sprzedanego K. S., niż to zarzucał prokurator w akcie oskarżenia, ale jednak ilości znacznej, oscyluje ewidentnie bliżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia i w żadnym razie nie mogła być uznana za nadmiernie surową. Kara w takim kształcie jest dostosowana do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu i nie sposób ją uznać za karę rażąco surową. Sąd Okręgowy nie miał również żadnych zastrzeżeń co do decyzji Sądu Rejonowego w zakresie wymiaru oskarżonemu R. S. kary grzywny za przestępstwo przypisane w punkcie 5.

Podważając trafność wymiaru kary w punkcie 5 oskarżony R. S. oraz jego obrońca co do wszystkich czynów przypisanych, skupili się na wyeksponowaniu okoliczności łagodzącej (przyznanie się do popełnienia przestępstwa), a jednocześnie pominęli milczeniem wymienione wyżej okoliczności

obciążające, które przeważały okoliczności korzystne dla tego oskarżonego. Taki sposób konstruowania zarzutów nie mógł skutecznie doprowadzić do zmiany zaskarżonego wyroku w zakresie wymiaru orzeczonych kar jednostkowych.

Na marginesie jedynie podnieść należy, iż przyznanie się oskarżonego R. S. do czynu przypisanego w punkcie 8 miało jedynie charakter formalny i pozostaje bez żadnego wpływu na treść czynu zarzucanego i przypisanego, a tym samym na wymiar kary, albowiem dowód osobisty należący do I. K. został u oskarżonego znaleziony podczas przeszukania, a R. S. wskazał jedynie że go znalazł i zamiast zwrócić go do najbliższego urzędu miejskiego lub komisariatu Policji, zachował go dla siebie, czym wyczerpał znamiona występku z art. 275 § 1 k.k.

Natomiast sygnalizowany przez oskarżonego w apelacji fakt opieki nad M. Ś., jakkolwiek zasługujący na pochwałę, nie miał zdaniem Sądu Okręgowego, żadnego znaczenia przy wymiarze żadnej z kar.

Niesłusznym zatem okazał się także zarzut oskarżonego R. S. co do wymiaru kary łącznej pozbawienia wolności. Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił związek podmiotowo-przedmiotowy pomiędzy popełnionymi przez tego oskarżonego przestępstwami, uwzględnił wymienione w art. 85a k.k. główne cele kary łącznej i trafnie zastosował w tej sytuacji zasadę asperacji.

W zakresie ewentualnego nieprawidłowego zaliczenia okresu zatrzymania i tymczasowego aresztowania oskarżonego R. S.,

na co wskazuje oskarżony w apelacji, Sąd Okręgowy nie miał możliwości działania na niekorzyść oskarżonego. W tym zakresie istnieje jedynie możliwość wydania przez Sąd Rejonowy z urzędu lub na wniosek stron, czy też służby więziennej, zaskarżonego postanowienia w trybie art. 420 § 2 k.p.k.

W dniu 6 maja 2020r. do Sądu Okręgowego w Poznaniu wpłynęło pismo oskarżonego R. S. zatytułowane „Uzupełnienie apelacji”. Zgodnie m.in. z treścią wyroku Sądu Najwyższego z dnia 6 lutego 2019 r. sygn. II KK 178/18 – LEX art. 445 k.p.k. - przyzwolenie na uzupełnienie przez stronę apelacji w postaci rozszerzenia zakresu zaskarżenia i podniesienia nowych zarzutów po upływie terminu określonego art. 445 § 1 k.p.k., byłoby swoistym przedłużeniem terminu do jej wniesienia. Termin dla oskarżonego R. S. do wniesienia apelacji minął w dniu 17 grudnia 2019r., albowiem oskarżony odpis wyroku z uzasadnieniem otrzymał w dniu 18.11.2017r. a jego obrońca w dniu 3.12.2019r. – k. 544 i 546.

W konsekwencji nowy zarzut dotyczący kwalifikacji prawnej przestępstwa z art. 275 § 1 k.k. przypisanego w punkcie 8 i twierdzenia zawarte w piśmie oskarżonego z 1 maja 2020 r. w tym zakresie nie można było potraktować jako integralną część wniesionego przezeń środka odwoławczego i rozpoznać stosownie do standardu kontroli odwoławczej wynikającego z treści art. 433 § 2 i art. 457 § 3 k.p.k.

Natomiast w zakresie wysokości wymiaru wszystkich kary jednostkowych, zarzuty stawał

<p>obrońca oskarżonego i Sąd Okręgowy odniósł się już do tej kwestii powyżej.</p> <p>Nie mniej jednak należy wskazać, że Sąd Okręgowy z urzędu skontrolował także prawidłowość orzeczenia Sądu Rejonowego w punkcie 8 i nie znalazł żadnych uchybień w rozumowaniu tego Sądu jak i w ocenie materiału dowodowego ten zarzut konstruującego. Także obrońca w apelacji własnej nie miał zastrzeżeń co do kwalifikacji prawnej tego czynu z art. 275 § 1 k.k..</p>		
Wniosek		
Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie niższych wszystkich kar jednostkowych i kary łącznej pozbawienia wolności	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak podstaw do uwzględnienia wniosku z uwagi na niezasadność zarzutu.		
Lp.	Zarzut	
3.3.	Zarzut obrazy prawa procesowego, tj. art. 4, art. 5 § 2, art. 7 i art. 410 k.p.k. (podniesiony przez obrońcę D.F.) – zarzut 1 a) i b)	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Po przeprowadzeniu wnikliwego i szczegółowego postępowania		

dowodowego Sąd Rejonowy poddał ocenie wszystkie zgromadzone w jego toku dowody dotyczące obydwu oskarżonych, nie pominął żadnego z nich. Przy ocenie każdego z tych dowodów Sąd I instancji miał na względzie zasady prawidłowego rozumowania, wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego. Nadto dokonując weryfikacji materiału dowodowego Sąd Rejonowy zestawiał go ze sobą i ostatecznie dokonał trafnej jego oceny, wyraźnie wskazując którym dowodom (bądź ich częściom) przyznał przymiot wiarygodności, a którym cechy tej odmówił, jednocześnie przywołując logiczne argumenty na uzasadnienie takiego kształtu oceny dowodowej. Sąd II instancji nie dostrzegł więc powodów by nie zaakceptować tak przedstawionej weryfikacji materiału dowodowego.

Wskazać ponadto należy, odnośnie zarzutu obrony art. 5 § 2 k.p.k. iż w treści art. 5 § 2 k.p.k. nie chodzi o wątpliwości stron procesu, na co powołuje się obrońca w apelacji, lecz o wątpliwości nasuwające się na tle materiałów danej sprawy organowi procesowemu, który powinien dążyć do ich usunięcia. To sąd winien zmierzać do wyeliminowania zaistniałych wątpliwości w drodze uzupełnienia postępowania dowodowego i dopiero, gdy po wykorzystaniu istniejących możliwości wątpliwość istnieje nadal, uprawniony jest sięgnąć po regułę z art. 5 § 2 k.p.k. Innymi słowy reguła ta ma zastosowanie dopiero wówczas gdy zostały wyczerpane wszystkie możliwości poznawcze w postępowaniu. W sytuacji zaś, gdy ustalenia faktyczne zależne są od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, ewentualne zastrzeżenia skarżącego co do wiarygodności

konkretnego dowodu mogą być rozstrzygane jedynie na płaszczyźnie utrzymania się przez sąd w granicach sędziowskiej swobodnej oceny dowodów określonej w art. 7 k.p.k. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 czerwca 2019 r. w sprawie o sygn. V KK 167/19, opubl. w Legalis nr 1967625). W rozpatrywanej sprawie Sąd Rejonowy dysponował odpowiednio szerokim spectrum dowodów, które były wystarczające (po dokonaniu prawidłowej ich oceny przez Sąd) dla poczynienia trafnych i niewątpliwych ustaleń faktycznych co do sprawstwa D. F. w zakresie czynów mu przypisanych. W ocenie Sądu odwoławczego zatem nie zaistniały żadne niedające się usunąć w tej kwestii wątpliwości, które należałoby rozstrzygnąć na korzyść tego oskarżonego.

Także w ocenie Sądu Okręgowego istotnymi były dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, jawne w chwili rozstrzygania winy oskarżonego D. F. materiały z kontroli operacyjnych prowadzonych pod kryptonimem (...), (...), (...) i (...).

Wbrew twierdzeniom obrony, na podstawie tych ostatnich, możliwe było poczynienie ustaleń co do regularnego kontaktowania się ze sobą oskarżonych D. F. i R. S., jak również korzystania przez nich z różnych numerów telefonów, w tym numerów zarejestrowanych na inne niż sami oskarżeni osoby, w tym na osobę I. K., którego dowód osobisty przywłaszczył sobie R. S..

Wbrew twierdzeniom obrońcy zatem ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd Rejonowy nie jest wybiórcza i nie zamyka się tylko w powierzchownej ocenie fragmentów rozmów z

kontroli operacyjnej, ponieważ Sąd Rejonowy wyciąga prawidłowe wnioski zarówno z kompleksowej oceny materiałów z tej kontroli (omawianie transakcji amfetaminą nazywaną w slangu (...) lub (...), odbiór pieniędzy przez D. S. od K. S.), ale także przeprowadza ocenę wyjaśnień R. S., ocenę współpracy między oskarżonymi D. F. i R. S. w zakresie zdarzenia w dniu 2 listopada 2017r. a także analizuje dowody składające się na historię skrytki depozytowej, do której oskarżony D. F. dysponował indywidualnym kodem dostępu przekazanym mu przez K. P., który osobiście jako „słup” skrytkę wynajął, ale także kluczem od kłódki, którą dodatkowo zabezpieczył drzwi od skrytki, a który to klucz posiadał przy sobie D. F. w czasie zatrzymania w dniu 2 listopada 2017r.

Nieodparta logika faktów składających się na częstotliwość i rodzaj rozmów telefonicznych między oskarżonymi niezbicie także dowodzi, iż kontakty między nimi dotyczące przekazywania pieniędzy, nie dotyczyły koleżeńskich pożyczek czy też rozliczeń z tytułu handlu częściami samochodowymi, lecz stanowiły, jak to słusznie ustala Sąd Rejonowy, rozmowy rozliczeniowe wynikające z handlu substancjami psychotropowymi.

Nadmienić przy tym należy, że D. F. przekazał w dniu 28.09.2017r. R. S. numer skrytki, w której w dniu 2 listopada 2017r. zabezpieczono narkotyki i broń, oraz kod elektronicznego dostępu do niej (materiały uzyskane w drodze czynności operacyjnych – k. 338 – 344, t.o. nr 94) i w tym dniu skrytka była otwierana. Fakt ten, zdaniem Sądu Okręgowego, zważywszy na pełną anonimowość

wynajęcia skrytki, posłużenie się przez anonimową osobę celem jej wynajęcia osobą K. P., czy wreszcie przedmioty jakie w niej znaleziono, świadczy dodatkowo, poza omówionymi już dowodami, o charakterze znajomości i interesów jakie łączyły obu oskarżonych, słusznie zakwalifikowanych jako obrót znacznych ilości substancji psychotropowych. Nawet jeżeli przyjąć, oskarżeni zajmowali się handlem częściami samochodowymi, to była to działalność uboczna i przykrywkowa oraz wielce enigmatyczna, o której nikt dokładnie nie wiedział, o czym właśnie świadczą chociażby cytowane przez obronę, a wyrwane z kontekstu całości zeznań, zeznania F. Ś. i I. W..

Nie ulega także wątpliwości, iż D.F. był faktycznym dysponentem skrytki depozytowej. Brak jest jakichkolwiek dowodów przeciwnych w tym zakresie. Oskarżony posiadał w dniu zatrzymania instrumenty pozwalające na jej otwarcie, a jego zachowanie opisane przez funkcjonariuszy policji ewidentnie wskazywało, że wiedział co się w niej znajduje.

Wbrew zatem twierdzeniom apelacji D.F., zgodnie z prawidłowymi ustaleniami i rozważaniami Sądu Rejonowego, posiadał w dniu 2 listopada 2017r. zarówno wskazane w II zarzucie narkotyki jak i wskazaną w III zarzucie broń.

Oczywistym jest, że oskarżony nie ma obowiązku udowadniać jak wszedł w posiadanie kodu dostępu do skrytki i kluczyka. Posiadał je jednakże, co jednoznacznie wskazuje na to, jak słusznie ustala Sąd Rejonowy, że to on był jedynym

dysponentem skrytki depozytowej, a co za tym idzie jedyną osobą posiadającą w wyżej wymienionym znaczeniu w dniu 2.11.2017r., rzeczy w niej się znajdujące i posiadającą do niej dostęp. D.F., nie tylko dysponował indywidualnym kodem dostępu przekazanym przez K. P., ale również kluczem od kłódki, którą dodatkowo zabezpieczył drzwi do skrytki, a który to klucz posiadał przy sobie. Jednocześnie oskarżony nie przedstawił żadnych informacji mogących pomóc w zidentyfikowaniu nieznaney z tożsamości osoby, która rzekomo miała narkotyki lub broń wraz z amunicją włożyć do skrzynki.

Słusznie zatem Sąd Rejonowy ustalił, że nawet jeżeli uznać by jego relację i relację R. S., co do tego że D. F. udostępnił skrzynkę innej osobie aby ta schowała w niej broń i amunicję za prawdziwą, to w dalszym ciągu to oskarżony był jedynym dysponentem zawartości skrzynki, to on decydował kto co do niej włoży i miał pełną świadomość jej zawartości. Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy ustalił także, jakie czynności były wykonywane przez funkcjonariuszy Policji po otwarciu skrytki depozytowej w dniu 2 listopada 2017r., co zabezpieczono jako dowody rzeczowe, jak działał monitoring w firmie (...) i w jakim zakresie funkcjonariusze go zabezpieczyli, co znalazło odzwierciedlenie w materiale dowodowym omówionym szczegółowo przez Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Wbrew głosłownym sugestiom obrońcy w końcowej fazie apelacji, Sąd Okręgowy nie znalazł nieprawidłowości zarówno w zakresie dokonanych czynności zatrzymania oskarżonego D. F. jak i zabezpieczenia dowodów przez

funkcjonariuszy Policji K. D. i M. T., których zeznania, wbrew twierdzeniom obrony przyczyniły się w stopniu znacznym do ujawnienia przestępnej działalności obu oskarżonych.		
Wniosek		
Zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego D. F. od przypisanych mu w punktach 1, 3 i 4 zaskarżonego wyroku czynów, ewentualnie uchylenie zaskarżonego i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak podstaw do uwzględnienia wniosku z uwagi na niezasadność omówionego zarzutu opisanego w punkcie 1a) i b). Kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia nie potwierdziła by Sąd Rejonowy dokonał błędnej oceny wartości dowodowej wyjaśnień współoskarżonego R. S.i świadków M. T. i K. D. oraz M. M. czy też materiału dowodowego rzeczowego, lub by materiał ten posiadał braki. W konsekwencji prawidłowości oceny tych dowodów oraz ustaleń faktycznych odnośnie sprawstwa D.F. w zakresie przypisanych mu przestępstw, brak było podstaw do wydania wyroku reformatoryjnego i uniewinnienia podsądnego od wskazanych przez obrońcę czynów zabronionych.		
Lp.	Zarzut	

3.4.	Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wydania zaskarżonego wyroku, będący rezultatem podnoszonych błędów przez obrońcę w ustaleniach faktycznych (podniesiony przez obrońcę D.F. – zarzut 2.).	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Material dowodowy, trafnie oceniony przez Sąd Rejonowy jako wiarygodny i miarodajny, pozwolił na niebudzące wątpliwości ustalenie, że D. F. dopuścił się czynów przypisanych w punktach 1, 3 i 4 . Podkreślić należy, że omawiany zarzut był pochodną omówionego już powyżej zarzutu (pkt 3.3) błędnej oceny materiału dowodowego. Apelujący upatrywał się błędu w ustaleniach faktycznych co do sprawstwa D.F.w zakresie przypisanych mu czynów w nieprawidłowej ocenie dowodów wskazanych w zarzucie, a omówionych już w części 3.3 uzasadnienia Sądu Okręgowego. W konsekwencji w sytuacji kiedy nieskuteczna okazała się próba podważenia prawidłowości oceny wartości dowodowej jak w zarzucie 3.3. to jednocześnie chybiony był także zarzut błędu w ustaleniach faktycznych.</p> <p>Po przeanalizowaniu okoliczności kontrolowanej sprawy i uwzględnieniu danych osobopoznawczych dotyczących D.F., Sąd Okręgowy doszedł także do wniosku, że orzeczone wobec niego kary jednostkowe i kara łączna pozbawienia wolności były ze wszech miar słuszne, tj. celowe, oczekiwane i sprawiedliwe z punktu</p>		

widzenia względów indywidualnych i ogólnoprewencyjnych. Kary te nie mogły być zatem uznane przez Sąd Okręgowy za kary rażąco surowe.	
Wniosek	
Zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego D. F. od przypisanych mu w punktach 1, 3 i 4 zaskarżonego wyroku czynów, ewentualnie uchylenie zaskarżonego i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Brak podstaw do uwzględnienia wniosku z uwagi na niezasadność omówionych w punkcie 3.3. zarzutów.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu I instancji zmieniono jedynie w niewielkim zakresie, co do podstawy prawnej orzeczenia o	

przepadku dowodów rzeczowych w punkcie 14, na skutek apelacji prokuratora, który nie złożył wniosku o uzasadnienie. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok został utrzymany w mocy	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Powodem utrzymania wyroku w mocy w pozostałym zakresie i nieuwzględnienia apelacji oskarżonego R. S. i jego obrońcy oraz apelacji obrońcy oskarżonego D. F., jest całkowita niezasadność zarzutów tych apelacji, jak też brak podstaw wskazanych w art. 439, 440 i 455 k.p.k., uzasadniających zmianę lub uchylenie wyroku poza granicami zarzutów i wniosków apelacji.	
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.

Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
2.	<p>Zgodnie z art. 616 § 1 pkt 1 k.p.k. do kosztów procesu należą koszty sądowe, którymi są m.in. wydatki poniesione przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania (art. 616 § 2 pkt 2 k.p.k.). Jednym z wydatków Skarbu Państwa, na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. są wypłaty dokonane z tytułu nieopłaconej przez strony pomocy prawnej udzielonej z urzędu przez adwokatów lub radców prawnych.</p> <p>Obrońca oskarżonego R. S. z urzędu wniósł w apelacji o zasądzenie od Skarbu Państwa zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym. Przytoczone przepisy przemawiały za takim orzeczeniem. Wysokość kosztów adwokata została ustalona w oparciu o § 2 pkt 1, § 4 ust. 1 i 3 oraz § 17 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej</p>

	udzielonej przez adwokata z urzędu (t.j. Dz. U. z 2019r., poz. 18).
4.	<p>Zgodnie z art. 636 § 1 k.p.k. w razie nieuwzględnienia środka odwoławczego wniesionego przez oskarżonego ma on obowiązek ponieść koszty procesu. Koszty te zgodnie z art. 616 § 1 k.p.k. obejmują: koszty sądowe na które składają się wydatki poniesione przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania oraz opłaty.</p> <p>Jednakże zgodnie z treścią art. 624 § 1 k.p.k. sąd może zwolnić oskarżonego w całości lub w części od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, jeżeli istnieją podstawy do uznania, że uiszczenie ich byłoby dla nich zbyt uciążliwe. Mając powyższe na uwadze i dokonując analizy sytuacji życiowej oskarżonego R. S. i D. F., Sąd Okręgowy zwolnił obu oskarżonych od ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego.</p>

7. PODPIS

Hanna Bartkowiak Ewa Taberska Piotr Gerke